

PROFESSOR
Dr. SATE PHWAR II

ပရော်ဖက်ဆာ
ဒေါက်တာ
ဆီတ်ဖျား
နှင့်
မြိုင်ကုလကတော

ဓမ္မာ
မင်းသိင်္ခ
အယ်လ်
လှိုင်လှိုင်
အိမ်က
ခင်စောမျိုး
လှိုင်လှိုင်
ကုန်းလှိုင်

အခန်း(၁)

ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်အတူ တွဲဖက်၍ အမှုပေါင်းများစွာ လိုက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း မြိုင်ရာဇာတာတေ အမှုလောက် အမှုသွားအမှုလာ အနေအထားအားဖြင့် သိမ်မွေ့လှသော အမှုမျိုးကို မကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးကြောင်းဝန်ခံရပေမည်။

ထို့တိုင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ ရာဇဝတ်မှုခင်းများနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်းများကို ရတတ်သရွေ့ မလွတ်တမ်းဖတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း “မြိုင်ရာဇာတာတေ” အမှုနှင့်အလားတူသော မှုခင်းမျိုးကို ဖတ်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ ကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံရပေမည်။

အိုင်အေ အထက်တန်းကို အောင်မြင်၍ ဆပ်ကျောင်းသို့ရောက်ကာ ပုလိပ်ဘက်၌ အမှုထမ်းသည့်နေ့မှစ၍ ပုလိပ်မင်းကြီးအဖြစ်နှင့် ပင်စင်ယူခဲ့သည့် တိုင်အောင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေလျက်ရှိသော စာရေးဆရာတို့၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် အကွက်ဆင်ရေးသားသည့် စုံထောက်ဝတ္ထုများကိုလည်း မလွတ်တမ်းဖတ်ရှုခဲ့ရာ၌ “မြိုင်ရာဇာတာတေ” အမှုနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော အမှုမျိုးပါဝင်သည့် ဝတ္ထုများကို တအုပ်တလေမျှပင် ဖတ်မိသည်ဟု ကျွန်ုပ်မထင်မှတ်ပါ။ ယခုသေချင်းတရားနှင့် နီးကပ်လာသည်ဖြစ်သည့်အလျောက် “အသေတတ် ” စေခြင်းအလို့ငှာ အသေကျင့်သော တရားစာအုပ်များနှင့်သာ အချိန်ကုန် နေရပြီဖြစ်သဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကဲ့သို့သော စာအုပ်များကိုမ

ဖတ်အား။ သို့တည်းမဟုတ် ဖတ်ရှုရန် မလိုတော့ပြီဟု ယူဆသည့် အလျောက် မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိုသို့ မဖတ်ဖြစ်တော့သည့် အချိန်၌ ပေါ်ထွက်လာသော စာအုပ်များ (ဝတ္ထုစာအုပ်များ) တွင် မြိုင်ရာဇာတာ တေ အမှုနှင့် အသွားအလာတူသော ဝတ္ထုများပေါ်ပေါက်လာခဲ့လျှင်တော့ မပြောတတ်ပေ။ အကယ်၍များ စာရေးဆရာတို့အကွက်ဆင်၍ ရေးသားသော စုံထောက်ဝတ္ထုမျိုး၌ ကျွန်ုပ်လိုက်ခဲ့ရသော မြိုင်ရာဇာတာ တေအမှုနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည် ဆိုလျှင်ပင် ထိုစာရေးဆရာအား ကျွန်ုပ်သည် မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ အမှန်ပင် ချီးကျူးရပေလိမ့် မည်။

ထို့ပြင် မြိုင်ရာဇာတာတေအမှုသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ စုံထောက်ပညာများ အပြည့်အဝရစေခဲ့သော အမှုဖြစ်သည့်ပြင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဆား ပုလင်းနှင်းမောင်အဖို့ ဉာဏ်ကို အစွမ်းကုန်အသုံးပြုရသော အမှုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုသောသူသည် ဤလောက၌ မရှိ ခဲ့လျှင် ထိုသိမ်မွေ့နက်နဲလှသော မြိုင်ရာဇာတာတေအမှု၏ လက်သည် တရားခံ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့ပုလိပ်အဖွဲ့သည် အဖြေပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

နာနတ်သီးကြိုက်သည်ဆိုသူများသည် ပဲခူးမြို့အနီး ထုံးကြီးရွာမှ ထွက်သော ထုံးကြီး နာနတ်သီးကိုစားမိပြီးနောက် အခြားနာနတ်သီး များအား အချို့ပေါ့သည်ဟု ထင်တတ်ကြလေ၏။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဆား ပုလင်းနှင်းမောင်၏ စုံထောက်စွမ်းရည်ကို သဘောကျသောသူတို့သည် မြိုင်ရာဇာတာတေအမှု၌ အမှုလိုက်ပုံ၊ စဉ်းစားပုံ၊ စွန့်စားပုံတို့ကို သိရှိခဲ့ ပါလျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လိုက်ခဲ့သော အခြားအမှုများအား ခပ်ပေါ့

ပေါ့ ခပ်လွယ်လွယ် လိုက်ခဲ့သည် ဟုပင် ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိလေတော့၏။

*

ထူးဆန်းသော လူသတ်မှု

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့သည် အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရန် အမှုများ မရှိသည့် အလျောက် အင်းစိန် “စီအိုင်ဒီ” ရှိ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က တစ်ခါတစ်ရံ၌ တကယ့်အဖြစ်အပျက် အစစ်အမှန်တို့သည် စာရေးဆရာတို့ စိတ်ကူးပြီး ဖန်တီးထားသောဝတ္ထုတို့ထက်ပင် ထူးဆန်းဖွယ်ရာများ ရှိတတ်ကြောင်း ကိုပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်က...

“အိုင်ဆေး.. .ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ စိတ်ကူးနဲ့ဖန်တီးတာပဲဗျ၊ စိတ်ကူးရှိသလောက် ဖန်တီးနိုင်တာပဲ၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သာနိုင်မလဲဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် နမူနာတစ်ခုလောက်တော့ အိုင်ပီကိုပြောပြလိုက်မယ်၊ ကျောက်မြောင်းဈေးနားမှာ အဘိုးကြီးအဘွားကြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဘိုးကြီးနာမည်က ဦးလှထူး၊ အဘွားကြီးနာမည်က လည်း ဒေါ်လှထူးတဲ့”

“ဒါလောက်နဲ့တော့ဖြင့် မဆန်းသေးပေါင်ဗျာ”

“အဲဒီအဖိုးကြီးဟာ ထမင်းစားတိုင်း စပိုးနဲ့(စားပိုးနှင့်)လေ့ရှိတယ်ဗျ”

“ဒါလဲ မဆန်းသေးပေါင်ဗျာ”

“အဲဒီလို စားပိုးနှင့်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်လှထူးက အဘိုးကြီးရဲ့ပါးကို မွေးမွေးပေးလိုက်မှ အဘိုးကြီးဟာ စားပိုးနှင့်ရာက သက်သာသွားလေ့ရှိတယ်ဗျ၊ တစ်နှပ်တစ်လေ မဟုတ်ဘူးနော်၊ စပြီးညားကတည်းက အသက်(၄၀) အထိ ဖြစ်နေတာ”

“အလို...နည်းနည်းတော့ ဆန်းလာပြီဗျို့”

“တစ်ရက်တစ်လေကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကို ထမင်းတစ်နပ်စားတယ်ဆိုတော့ နှစ်ကြိမ်ဖြစ်နေတာ၊ တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်နဲ့ နှစ်ပေါင်း(၄၀)ကျော်ထိ ဖြစ်နေတာနော်”

“ဟား...ဟား၊ တကယ်သာဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန် ဆန်းတယ်ဗျို့ ကိုနှင်းမောင်”

“ဒါလောက်ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ အိုင်ဝီ၊ ဒီအဘိုးကြီး အဘွားကြီးမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီသားနာမည်က ကိုလှစုတဲ့၊ အိမ်ထောင်ကျတော့ မလှစုဆိုတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်ဗျို့”

“တန်တော့ ကိုနှင်းမောင်၊ ကိုလှစုဟာလဲ ထမင်းစားရင်း စားပိုးနဲ့ တာပဲဆိုပါတော့”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ...မလှစုကလဲ မွေးမွေးပေးမှ သက်သာရာရရှာတယ် အိုင်ဝီ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားစကားကို လက်ခံပြီဗျို့”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အထက်ပါအတိုင်း ရယ်စရာမောစရာများ ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်စိန်လှဆိုသည့် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် “ဗဟန်းတိုက်နယ်အတွင်းမှာ လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်တယ်၊ အဲဒါလက်သည်မပေါ်နိုင်တဲ့ အမှုမျိုးဖြစ်တဲ့

အတွက် အကူအညီပေးဖို့ ဗဟန်းဂိတ်က တိုက်ပိုင်ကြီးက တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်ဆရာ” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ စကားဝိုင်းကိုရပ်စဲ ကာ စုံထောက်ပုလိပ်မင်းကြီး စတီးဝပ်ရုံးခန်းသို့ အစီရင်ခံရန်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းမောင်စိန်လှနှင့် အတူ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကိုနှင်းမောင်မှာ မူ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာစတီးဝပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပြချက်များ အား နားထောင်ပြီးနောက်...

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဖြစ်ချင်တဲ့အမှုတွေ ဖြစ်ပါစေ”

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်... သဂရိတ် ငါတို့မှာ ရှိနေမှပဲ၊ ဘာမှပူစရာမ လိုဘူး။ ဒီတော့ မောင်မင်းက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် အတူ လိုက် သွားပြီး သူလိုတဲ့ အကူအညီပေး၊ မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ သူခိုင်းတာ ကိုလုပ်၊ အခုပဲလိုက်သွားပေတော့” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား မကြည့်ဘဲ ရေးလက်စ စာများကို ဆက်၍ရေးနေတော့ သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆလံပေးကာ သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်၍ လာခဲ့ကြလေတော့၏။

★

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်တို့သည်(စီအိုင်ဒီ) ဌာနအပိုင် ကားတစ်စီးကို ထုတ်ယူ၍ ဗဟန်းဂိတ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား ဗဟန်းဂိတ်မှ တိုက်ပိုင်ကြီး စောင့်ကြိုလျက် သူ၏ လက်အောက်မှ ရာဇဝတ်အုပ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်အား မမြင်ဖူး သော ပုလိပ်ကလေးများနှင့် (စာသင်) များလည်း သူ့အနီးအနား၌

ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်ကာ ကိုနှင်းမောင်အား ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် တစ်ယောက်သောပုလိပ်ကလေးက “ဆားပုလင်း နှင်းမောင်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လို့ ပုလိပ်ဘက်မှာတော့ နာမည်ကြီးလိုက်တာ၊ မမြင်ဖူးခင်ကတော့ လူဆိုးလူမိုက်တွေက ကြောက်လောက်အောင် ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အောက်မေ့ထားတာ၊ ယခုတော့ တကယ့်ကို မင်းသား ဘတင့်ကျနေတာပဲ” ဟူ၍ အခြားသော ပုလိပ်တစ်ဦးအား ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကြားလိုက်မိသဖြင့် ပြုံးမိရသေးတော့၏။

လက်ဖက်ရည်တိုက်ခြင်း၊ မိတ်ဆက်ခြင်းပြုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အခင်းဖြစ်ပွားရာ ငါးထပ်ကြီး ဘုရားအနီးရှိ ရှေးဟောင်းတိုက်အိုကြီး တစ်လုံးဆီသို့ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ဘိုးထော်၊ မောင်လှတော တို့နှင့်အတူ သွားရောက် ကြရလေတော့၏။

ငါးထပ်ကြီးဘုရား၏ မြောက်ဘက်ရှိ လျှို့ဝှက်ကြီးများ အကြားတွင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဆောက်လုပ်ခဲ့ဟန်တူသော တိုက်အိုကြီးပင် ဖြစ်လေ၏။

ဆောက်လုပ်ထားသည်မှာ နှစ်ကြာ၍ တိုက်အိုကြီးဟုဆိုရသော်လည်း ဆွေးမြည့် ဟောင်းနွမ်းခြင်းမရှိသဖြင့် တိုက်ဆွေးကြီးဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၎င်းတိုက်ကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ဝါးရံပင်များ၊ ပျဉ်းမပင်များနှင့် ကုက္ကို၊ အုန်း၊ ပိန္နဲ စသည့် အပင်မျိုးစုံသည် နေပြောက်မထိုးနိုင်လောက်အောင် ထူထပ်လျက်ရှိလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ၎င်းတိုက်ကြီးအား ဂျပန်ခေတ်တွင် ဂျပန်တို့က စစ်တပ်လျှို့ဝှက်ရုံးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ပြီး စစ်အတွင်း၌ပင် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီး

သွားရပြီဖြစ်လေသည်။

(စာရေးသူ)

တိုက်အနီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိသွားကြလျှင် အစောင့်အဖြစ် ရောက်ရှိနေသော ပုလိပ်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့အား လာရောက်၍ ဆလံပေးကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်ငင်သွားလေ၏။

တိုက်၏လှေကားပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် လှေကားထိပ်ရှိတိုင် ကြီး(၂)တိုင်အား ကျွန်ုပ်တို့ သတိထား၍ ကြည့်ရှုမိရာ လွန်စွာလက်ရာ မြောက်သော ကိန္နရာရုပ်များကိုတွေ့ရလေ၏။ တံခါးမှာလည်း ကျွန်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် မယ်နုဟုခေါ်သော သံမှိုကြီးများ တပ်ဆင်ထားရာ ထီးမူနန်းဟန်များ ကျန်ရှိသေးသော မန္တလေးမြို့ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်ရမိ တော့၏။

တံခါးကြီးမှာ လွန်စွာ ခုံညားလှပေရာ ထိုတံခါးကြီးနှင့် လိုက်ဖက်လှ သည့် ပွတ်လုံးများ၊ နဂါးရုပ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အတွင်းလှေခါး တစ်ခုကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ ဤတိုက်ကြီးသည် ရှေးမြန်မာမင်းများရှိစဉ်ကပင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ဝန်ကြီးတစ်ပါး၏ အိမ်တော်ဖြစ်ပေလိမ့် မည်ဟု ခန့်မှန်း မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလှေကားကြီးမှနေ၍ အပေါ်ထပ်သို့တက်၍သွား ကြရာ ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အခန်းဆီးများကို တွေ့ရ လေ၏။ ထိုခန်းစီးများ၌ ထွင်းထု၍ ထားသော ပန်းပုလက်ရာ များမှာ လည်း လွန်စွာ အသေးစိတ်နိုင်လှသည့်အပြင် ယိုးဒယားပန်းခက် ကလေးများမှာ တကယ်ပင် ပျော့ညွတ်၍နေသည်ကို ထောက်ရှုခြင်း အားဖြင့် တော်ရုံပန်းပုဆရာ၏ လက်ရာမျိုးမဟုတ်ဘဲ နန်းသုံး ပန်းပုဆရာကြီး တစ်ဦး၏ လက်ရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။

နောင်တွင်ထိုပန်းပု လက်ရာများကို စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်
စုံစမ်းကြည့်ရာ မန္တလေးမြို့၌ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီး အင်္ဂလိပ်တက်စ
ခေတ်၌ ကျော်ကြားခဲ့သော ပန်းပုဆရာကြီး (ဦးဖိုးခင်) ၏ လက်ရာ
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ၎င်းဆရာကြီး၏ ပန်းပုဆိုင်ဓာတ်ပုံအား ယခုအခါ၌
အမျိုးသားပြတိုက်၌ ပြသထားရှိပေရာ အများပြည်သူများသည် ကြည့်ရှု
နိုင်ကြပေသည်။ ထိုဓာတ်ပုံများတွင် ကျွမ်းကျင်စွာ ထုလုပ်နေကြသော
မြန်မာ ပန်းပုပညာရှင် များနှင့်(ဆရာ ဖိုးခင်) ပန်းပုဆိုင်၊ “Mg Pho
Khin’s Curving Shop” ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာတန်းပါ ဆိုင်းဘုတ်နှင့်ပုံပင်
ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားပြတိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်၌ ရှိလေ၏။ စိတ်ပါဝင်စား
သူများ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြပါကုန်။

(စာရေးသူ)

*

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလှပသော အခန်းဆီးများကို ကျော်ဖြတ်၍
သွားရောက်ရာ ဘုရားရှိခိုးဆောင်ဟု ယူဆရသောနေရာ၌ ဆီဆေးဖြင့်
ရေးခြယ်ထားသော အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး မင်္ဂလာလက်ထပ်ခြင်းပြု
နေသော ပုံတူပန်းချီကား တစ်ချပ်၊ ၎င်းလူဝကြီးနှင့် လွန်စွာပိန်ညှော်
သော်လည်း မျက်နှာပေါက် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦး
တွဲ၍ထိုင်နေသော ရေဆေးပန်းချီကား တစ်ချပ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ
လေ၏။

ထိုအခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းကိုဝင်လိုက်သည့် အခါ၌မူ ကျနစွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ရာထက်၌ အသက်(၃၀) နီးပါးခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး သေသုံးနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထို အမျိုးသမီး၏ ဦးခေါင်းကိုကိုင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းသည် ခေါင်းအုံး ပေါ်မှလည်၍ ကျသွားသဖြင့် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ပြန်၍ တင်ပေးလိုက်ရ သေး၏။ ထိုအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က “ဇက်ကျိုးပြီး နေတာဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစကားကိုကြားရသော အစောင့်ရဲသားမှာ မျက်လုံးပြူး၍ သွားပြီး လျှင် အိမ်ကြီးအမိုးကိုလည်းကောင်း၊ ထုတ်လျောက်-ဒိုင်းမြားစသော နေရာများကိုလည်းကောင်း မော့၍ကြည့်လေ၏။ သေဆုံးလျက်ရှိသော မိန်းမရုပ်ရည်အားဖြင့် လွန်စွာလှပပြီးလျှင် ပါး၌စံပယ်တင်ဟု ခေါ်သော မွဲနက်ကလေးတစ်လုံးမှာလည်း ထင်ရှားလျက်ရှိပြီးလျှင် ကော့ညွတ် သော မျက်တောင်နှင့် ဖြောင့်စင်းသောနှာတံတို့သည် အသက်(၃၀) အရွယ်တိုင်အောင် လှလျက်ရှိသေးသည်ကိုထောက်ရှု၍ ငယ်စဉ်က မြင် သူငေးလောက်သောသူ ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ၎င်းမိန်းမ၏ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထား သော စိန်လက်စွပ်ကိုဖြုတ်ယူလျက် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ သွားရောက် ကာ ကြည့်ရှုလေ၏။ ရိုးရိုးကြည့်ရှုရုံမျှနှင့် မကျေနပ်သေးဘဲ မှန်ဘီလူး ကိုထုတ်လျက် စိန်ပွဲစား စိန်ကိုဝယ်တော့မည်ကဲ့သို့ သေချာစွာကြည့် လေ၏။ ပြီးလျှင်တစ်ဖန် ထိုမိန်းမ၏ နားကပ်များကို ဖြုတ်၍ ကြည့်ပြန် လေ၏။ နားကပ်များမှာလည်း စိန်နားကပ်များပင်ဖြစ်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် စိန်များကိုကြည့်ပြီးနောက် ပစ္စည်းရှာဖွေ ပုံစံ(Search Form) ခေါ် စာရင်းစာရွက်၌ ရေးသွင်းနိုင်ရန်အတွက်

ကျွန်ုပ်လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ရာဇဝတ်အုပ် မောင် လှတောသည် အဆင်သင့်ယူလာသော ပုံစံစာရွက်၌ ရှာဖွေရရှိသော ပစ္စည်းများကို ရေးသွင်း၍ လက်မှတ်ထိုးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်၍ အပ်လေ၏။

၎င်းအခန်းအတွင်း၌ ပန်းညွန့်ပန်းခက်နှင့် ရုပ်စုံများ ထွင်းထုထားသော ကျွန်းသေတ္တာကြီး (၂) လုံးလည်း သော့ခတ်လျက်သား တွေ့ရလေ၏။ ကိုနှင်းမောင် သည် ၎င်းသေတ္တာ (၂) လုံးမှ သော့များအား ရိုက်ချိုး၍ သေတ္တာများကိုဖွင့်ကြည့်ရာ ဗလာထဘီဟုခေါ်သော ရှေးခေတ်က အမျိုးသမီးများဝတ်ဆင်သည့် ထဘီနှင့် ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီများ၊ ပိုးဖဲကတ္တီပါ အစရှိသော အဝတ်အထည်များကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

သေတ္တာများကို ကြည့်ရှုနေစဉ် သေတ္တာကြားမှ သံပုရာသီးကလေးတစ်လုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် တိုက်မိ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့မှောက်သို့ လိမ့်၍ ထွက်လာရာ ကိုနှင်းမောင်က အနီးရှိအဝတ်စဖြူကလေးနှင့် ကောက်ကိုင်ပြီးလျှင် သံပုရာသီးကို ပွတ်တိုက်ရာ အဝတ်၌ သွေးများပေကျလာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုနှင်းမောင်သည် သဲလွန်စရနိုင်မည့် ပစ္စည်းများကို ဤသို့ ကြည့်ရှုနေစဉ်၌ ရာဇဝတ်အုပ်မောင်လှတောနှင့် မောင်ဘိုးထော်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှ ထွက်ခွာ၍ သူတို့လည်း သူတို့နည်းသူတို့ဟန်ဖြင့် သဲလွန်စများကို ရှာဖွေကြကုန်၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် သံပုရာသီးအား သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် သေဆုံးသူ၏ ပါးစပ်ကိုလည်းဆွဲ၍ ဟပြီး ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြန်၏။ ထို့နောက် စောစောက ဖွင့်ကြည့်ခဲ့သော သေတ္တာကြီး(၂) လုံးအား တစ်လုံးစီကို မ၊နိုင်ခြင်းမရှိ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အိုင်ဆေး. . . ခင်ဗျားအဖို့တော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အမှု တစ်ခုတွေ့လို့ ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီမိန်းမချောကလေးတစ် ဦး ကတော့ သနားစရာပျို့”

“သေခြင်းတရားဆိုတာဘာလဲ တကယ်တော့ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ကတော့ သမ္မုတိမရဏလို့ ခေါ်တဲ့ တစ်ခါတည်း အသက်ပျောက်သွားတဲ့ အသေမျိုးလောက်ကိုသာ သေတယ်လို့ နားလည်နေကြတာကို၊ ဒါက ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့တင် ထင်တာမဟုတ် ဘူး၊ ပုထုဇဉ်တိုင်း နားလည်တာကတော့ အဲဒီသမ္မုတိမရဏဆိုတဲ့ အကြမ်းစားအသေလောက်ပဲ နားလည်ကြ တယ်ဗျို့၊ တကယ်ကတော့ ခန္ဓာအာယတနဓာတ်တွေ အခုပြီးအခု ဖြစ်လိုက် ချုပ်လိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ခဏိကမရဏဆိုတဲ့ အခုပြီးအခု သေနေကြတဲ့သဘောကို နားလည်ဖို့ဆို တာကတော့ တယ်မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက လူလူနတ်နတ်၊ မတ်မတ်မားမား၊ ဖြစ်ပြန်ငြား သော်၊ သုံးပါးအရွယ်၊ စလယ် အဆုံး ရှိမြဲထုံးဖြင့် အနုံးစဉ်စီ သန္ဓေချီက၊ နာရီ စဉ်သင့်၊ အဆင့်ဆင့်လျှင်၊ ရင်းမြဲရော်မြဲ၊ တသဲသဲတည့်၊ မစဲနေ့ည၊ တရွရွလျှင်၊ ခဏသန္တတိလို့ ဆိုထားတယ်ဗျ၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ် နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတိရယ်လို့ ရှိလာပြီဆိုရင် နာရီမလပ် စက္ကန့်မလပ် ဇရာသဘော မရဏသဘောတွေက တရစပ်နှိပ်စက်တော့တာ ပဲဗျို့။”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်အား များစွာ အံ့သြမိလေတော့၏။ သူ သည် ကျွန်ုပ်ထက်အဘက်ဘက်၌ တော်ကြောင်း၊ သာလွန်ကြောင်းကို မကြာခဏဖော်ထုတ် ရေးသား ပြသခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘာသာရေး နှင့်ပတ်သက်၍ လေးလေးနက်နက်ပြောဆိုခြင်းကိုမူ ယခုတစ် ကြိမ်၌သာလျှင် ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသည်ဖြစ်ရာ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း လက်သည် မပေါ်သေးသည့် အလောင်း၏ ဘေးတစ်ယောက်သာသာမျှသာ ဝေးသောနေရာဖြစ်၏။ ပြောသည့် အကြောင်းအရာကလည်း တကယ့်ကို ထိပ်တန်းကျသော ဝိပဿနာဉာဏ် အမြင်ဖြစ်သည့် ခဏိက မရဏသဘောတရား၊ အဘော်ကလည်း တကယ့်ထိပ်တန်းကျ သာသနာ့အာဇာနည် လယ်တီ ဆရာတော်ကြီး၏ အဘော်ဖြစ်နေပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွှေး ညှင်းများပင် ထမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ “ဒီဆားပုလင်း နှင်းမောင်ဆိုတဲ့လူဟာ ဘာကိုဘဲ လေ့လာလေ့လာ တကယ့်ကို ခြေခြေမြစ်မြစ် နားလည်တဲ့ သဘောရှိ တယ်၊ တော်ရုံလူကတော့ မဖြစ်တန်ရာ တစ်စုံတစ်ခုသော ထူးခြားသည့် ပါရမီရှင် လောင်းတစ်ဦးဦးပေလော့” ဟူ၍ မှတ်ထင်မိတော့သည်။

“အဲဒီတော့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က သူ့တရားကိုဆက်၍ နာကြားလိုသေးသဖြင့် မေးလိုက်ရာ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ တရားခံကို ရအောင်စဉ်းစားပြီး မိအောင်ဖမ်း ပြီးတော့ ကြိုးစင်ကို ပို့ရမှာပေါ့”

“ဗျာ. . .ကျုပ် ခုနက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ခဏိတမရဏဆိုတာကို သိ အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲလို့ မေးတာ အိုင်ဆေးရ”

“အခုအခါတော့ ခဏိတမရဏက ဒါလောက်အရေးမကြီးဘူးဗျို့၊ အခုလို သမ္မုတိမရဏဖြစ်အောင် သတ်သွားတဲ့ တရားခံကို ထပ်ပြီး မရဏာဖြစ်စေဖို့ ကျုပ်တို့ တာဝန်က ရှိသေးတယ်မဟုတ်လားဗျာ”

ဟု၎င်းက တရားစကားကို ယတိပြတ် ဖြတ်ချလိုက်သည်ဖြစ်ရာ သူ၏တရားကို ဆက်၍ နာကြားချင်ပါလျက် ကျွန်ုပ်သည် နာကြားနိုင် ခြင်းမရရှိခဲ့ပါ။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် ထိုခေတ် ထိုအချိန်က တရားပွဲ

တော်တော် များများသည် သီလနဲ့ ဒါနခန်းလောက်ကိုသာ ဟောပြော
လေ့ရှိပြီးလျှင် လွန်စွာလေးနက်သော ဝိပဿနာတရားကိုမူ ဟောပြော
သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း နည်း၍ နာကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မရှိ
သလောက် ရှားပါးလေသည်။ ယခုအခါ၌ သူသူငါငါ ဝိပဿနာတရား
များကိုသာ လိုက်စား၍ အားထုတ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပေရာ
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ များစွာဝမ်းမြောက်မိလေ၏။ ထို့
ကြောင့် ၂၀ ရာစု၏ ဝိပဿနာ မီးရှူးတန်ဆောင်ကြီး ဖြစ်တော်မူသော်
လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးအောက်မေ့
ရင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား လွမ်းဆွတ်မိတော့၏။

“အဲ. . .အိုင်ဝီ. . .ဒီအလောင်းကိုတော့ ဆေးရုံပို့နိုင်ပါပြီဗျာ၊ ပြီးတော့
အိမ်ထဲနဲ့ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်က မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့လူတွေကို နည်း
နည်းပါးပါး မေးစမ်းကြရအောင်”

ကိုနှင်းမောင်သည် အိမ်ခန်းများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြန်လေ၏။
ပန်းချီကားများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်သည့်အလျောက် အမှုနှင့်
ပတ်သက်ခြင်း မရှိသော်လည်း သေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုကြည့်ရှုခဲ့
သော ပန်းချီကားများအနက် မန္တလေးမြို့ သီပေါမင်း၏ ပန်းချီတော်ဘွဲ့ရ
ဆရာခြံ၏ နန်းတွင်းမိသားစုပုံဟု ယူဆရသော မိသားစု ပန်းချီကား
တစ်ချပ်ကိုပါ တွေ့မြင်ရလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ပန်းဆိုးတန်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းရှိ လောကနတ် ပန်းချီ
ပန်းပု ပြခန်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီတော်ဆရာခြံ၏ ပန်းချီကား
အား ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ပန်းချီကားဟုပင် ယူဆမိပါသည်။

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်သည် အပေါ်ထပ်၌ ကြည့်ရှုပြီးနောက်

အောက်ထပ်ကိုဆင်း၍လာရာ အောက်ထပ်တွင် ရာဇဝတ်အုပ် မောင်လှ တော နှင့် မောင်ဘိုးထော်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများကို ခေါ်ယူ လျက် စစ်ဆေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ခေါ်ယူထားသော အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများ အပါဝင် လူ(၁၀) ယောက်ခန့်တို့မှာ အောက်တွင်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ရှိကြပြီး ၎င်း ရာဇဝတ်အုပ်(၂)ဦးမှာမူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေချင်းချိတ်၍ အခန့်သား ထိုင်ကာ တစ်ဦးက လိုက်လံရေးမှတ်ခြင်း ပြုနေ၏။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အလှည့်ရောက်သောအခါ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်လှတောက “ဟေ့. . .အဘိုးကြီး၊ ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျား ဒီခြံထဲကို ဝင်တယ်ဆို” ဟု ငေါက်ငမ်း၍ မေးလိုက်ရာ. . .

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်၊ ဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအိမ်က သခင်မက ပိန္နဲသီး ခူး ခိုင်းလို့ တက်ပြီးခူးပေးရပါတယ်”

“မလိမ်နဲ့နော်၊ လိမ်ရင် မသက်သာဘူးဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား”

“မလိမ်ဝံ့ပါဘူး သခင်”

“အပင်ကတော့မှတ်မိပါတယ်၊ အားလုံးကတော့ ဘယ်လောက်ဆို တာ မမှတ်မိပါဘူး သခင်”

“ကောင်းပြီ ဒီအပေါ်ထပ်ကို မနေ့က ရောက်တယ် မဟုတ်လား”

“မနေ့ကသာမဟုတ်ပါဘူး သခင်၊ ကျွန်တော်မျိုး အသက်(၆၀) ရှိပါ ပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးပါဘူး သခင်”

“ဖြန်း . . . ဖြန်း ” ရာဇဝတ်အုပ် မောင်လှတောသည် ၎င်းအဘိုးကြီး ကို တစ်ချက်စီရိုက်၏။

“ခင်ဗျားမတက်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ခမောက်က ဒီအိမ်အပေါ်ထပ်ကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ရောက်နိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ်ကို မလိမ်နဲ့ဆိုပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟောဟိုပုလိပ်က ကျုပ်တို့မရောက်ခင် ကလေးတင်ဘဲ ဒီအိမ်ပေါ်တက်ကြည့်တယ်၊ အဲဒီလိုမတက်ကြည့်ခင်မှာ အဲဒီခမောက်ကိုကောက်ရလို့ ဆောင်းထားတယ်၊ အိမ်ပေါ်ကျမှ အဲဒီခမောက်ကို ချွတ်ပြီးလျှောက်ကြည့်နေတုန်း ကျုပ်တို့လာတာ တွေ့တာနဲ့ ပြေးပြီးဆင်းလာတော့ ခမောက်ကျန်ခဲ့ရော”

ဟု ကိုနှင်းမောင်က လှေကားအောက်ဆုံးထိပ်သို့ အရောက်တွင် အဘိုးကြီးကိုမေးသော မေးခွန်းအား သူကဝင်ရောက်ဖြေဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်စဉ်က ထွက်၍ကြိုဆိုသော ပုလိပ်က “ဆရာပြောတာ ဟုတ်. . .ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီခမောက်ကို လမ်းဆုံက ရေအိုးစင်မှာတွေ့လို့ ဆောင်းလာခဲ့ပါတယ်” ဟု အပြင်ထွက်သော တံခါးပေါက်ဝအနီးမှ ကမန်းကတန်းထ၍ ဖြေဆိုလိုက်လေရာ ရောက်ရှိနေသော သူများသည် ကိုနှင်းမောင်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်း၍ ကြည့်လေတော့၏။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်လှတောသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ ခေါ်ယူထားသောသူများအား သွားကြ. . .သွားကြ၊ ခုထွက်သွားကြ ဟု ဆိုကာ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက် လေတော့၏။

ပြီးလျှင်၎င်းတို့နှစ်ဦးက သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းပေးမည်ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားကြလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်ကမူ ထိုသူတို့၏ စကားကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ စီးကရက်ကိုသာ စတိုင်ကျကျ ဖွာရှိုက်၍ နေလေတော့၏။

နွားနို့ပို့သော ကမာလာ

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်တို့သည် ၎င်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အုပ်ချုပ်ရသော သူကြီးအိမ်သို့သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ သူကြီးမှာ ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးသော သူကြီးများအနက် လွန်စွာ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းနိုင်လှသော သူကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ ဤအိမ်ကြီး၌ မည်သူမည်ဝါများ နေထိုင်ကြ၍ မည်သည့်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကိုလည်း ဂဃနဏမသိရှာပေ။ “အိမ်ရှင်ကတော့ ဒေါ်တင်တင်ရီ လို့ခေါ်သလိုလို တင်တင်စိန်လို့ခေါ်သလိုလိုပဲ ခင်ဗျ၊ နီးစပ်သူတွေကတော့ သခင်မလို့ ခေါ်တာတော့ သိတယ်” ဟုမရေမရာသာ ဖြေဆိုနိုင်၏။

“ဗဟန်းဂါတ်ကို သူကြီးလာပြီး တိုင်ချက်ပေးတာမဟုတ်လား” ကိုနှင်းမောင်ကမေးလိုက်ရာ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုဘက်ခြံက ချစ်တီးကုလား အနွားဆာမိဆိုတာ ရှိတယ်၊ သူက နွားမွေးတယ်ဗျ၊ သူ့သမီးကလေး ကမလာဆိုတဲ့ ကုလားမလေးက အဲဒီအိမ်ကို နွားနို့ပို့တာ လူသေနေတာ တွေ့တာနဲ့ အော်တော့ ကျန်တော်လဲ ဂါတ်ကို ချက်ချင်းပြေးပြီး တိုင်ချက်ပေးခဲ့တာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတတနိုင်သော သူကြီး၏အိမ်၌ အချိန်ဖြုန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ နွားနို့ပို့သော ကုလားမကလေး ကမလာထံသို့ သွားရောက် စုံစမ်းရပြန်လေ၏။

နွားနို့ပို့သော ကမလာမှာ လွန်စွာ စပ်စုသူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ

အခင်းဖြစ်ပွားသော အိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိရှိသူဖြစ်
လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်က...

“ကမလာ...အခုသေသွားတဲ့ မိန်းမကို သိပါသလား”

“သိပါတယ်၊ သခင်မကို ပြောတာမဟုတ်လား...ခင်ခင်စိန်လို့ခေါ်
တယ်၊ မုဆိုးမတစ်ယောက်ပါ၊ သူတို့ လင်မယား ဓာတ်ပုံ (ပန်းချီကားကို
ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏) အိမ်ပေါ်မှာချိတ်ထားတယ်၊ ဆေးရောင်စုံနဲ့၊ သူ
ယောက်ျားသေတာ (၅) နှစ်လောက်ကြာပြီ၊ ယောက်ျားမယူဘူး၊ သူ့အိမ်
မှာအရင်တုန်းက ထမင်းချက်တဲ့ မောင်တစ်ယောက်လဲရှိတယ်၊ ရေနစ်
ပြီး သေသွားတယ်”

“နေပါဦး ကမလာ၊ အဲဒီ ထမင်းချက်တဲ့လူနဲ့ သူခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့
မိန်းမက အခု ဘယ်ရောက်နေကြပြီလဲ”

“သူတို့ နှစ်ယောက် လင်မယားဖြစ်ပြီး ဒီအလုပ်က ထွက်သွားကြ
တာကြာပြီ၊ ထမင်းချက်တဲ့လူ အခု အိုကေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေတယ်”

“အိုကေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဘယ်မှာလဲ”

“(၁၄) လမ်းနားမှာလေ”

“ဟုတ်ပြီ ကမလာ၊ အဲဒီ ခင်ခင်စိန်ဆိုတဲ့မိန်းမ သေနေတဲ့အကြောင်း
ကို မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကျွန်မ မနက်တိုင်း နွားနို့ပို့ရပါတယ်။ အရင်က ထမင်းချက်တဲ့
မောင်ဝိုင်းဆိုတဲ့လူရှိတုန်းက မောင်ဝိုင်းကိုပေးရပါတယ်။ မောင်ဝိုင်းမရှိ
တဲ့ နောက်မှာလဲ ဒေါ်စိန်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ထမင်းချက်ဖို့ ရောက်လာပါ

သေးတယ်၊ အဲဒီမိန်းမကြီးက အခု ရသေ့မဖြစ်သွားပြီ၊ တာမွေလေးဘူ
တာနားမှာ နေပါတယ်၊ သူတို့မရှိတဲ့နောက် ဒေါ်ခင်ခင်စိန် ကိုယ်တိုင် ယူ
ပါတယ်၊ နောက်ဖေးကနေ ပို့ရပါတယ်၊ နွားနို့ပို့တဲ့ အခါမှာ
တံမြက်စည်းလဲ လှည်းခိုင်းတတ်ပါတယ်၊ ဖုန်တွေဘာတွေ သုတ်ခိုင်း
တတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ပေးရင် နွားနို့ဖိုးအပြင် ပိုက်ဆံပိုပြီး ပေးတတ်
ပါတယ်။ ဒီမနက် နွားနို့ပို့တော့ ခါတိုင်းလိုပဲနောက်ဖေးတံခါး ဖွင့်ထား
ပါတယ်။ သခင်မ. . .သခင်မလို့လဲ ခေါ်ကြည့်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့အိမ်ပေါ်ကို
တက်ကြည့်တဲ့အခါမှာ သေနေတာ တွေ့ပါတယ်၊ ပထမ အိပ်နေတယ်
အောက်မေ့လို့ နှိုးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေနေတာဖြစ်လို့ အော်ပါတယ်၊
နောက် သူကြီးထံသွားပြောတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ကမလာ၊ မင်း ဒီအိမ်ကြီးကို နွားနို့လာပို့တာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ”

“တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ”

“မင်းတို့ ဒီအရပ်ကိုပြောင်းလာတာကကော ဘယ်လောက်ကြာပြီ
လဲ”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်မတို့အစက သ
ဗ်န်းကျွန်းမှာ နေပါသေးတယ်”

“တာမွေလေး ဘူတာနားမှာ ရသေ့မလုပ်နေပါတယ်၊ ဘူတာနဲ့နီးနီး
ကလေးမှာ’

“အေး. . . ကောင်းပြီ ကမလာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်၊ရော့. .
.ရော့. . .မင်းအတွက် မုန့်ဖိုး”

ဟုဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်က ငွေငါးကျပ်ကို ထုတ်၍ ပေးလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ငါးထပ်ကြီးဘုရားမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ကားလမ်းသို့ထွက်၍ လာကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ဆေးတံကို ခဲလျက်ရှိပေပြီ။

“ဒီအမူဟာ သဲလွန်စရဖို့ သိပ်ပြီးခဲယဉ်းနေတယ် အိုင်ပီ၊ ကျုပ်အထင်တော့ သဲလွန်စရခဲရင်လဲ တရားခံကို ဖမ်းမိဖို့က တော်တော်လေး စွန့်စားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“နေပါဦး ကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ အခုဘယ်ကို သွားကြမတုံး”

“(၁၄) လမ်းနားက အိုကေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုလေ၊ လိုရမည်ရသွားပြီး စုံစမ်းကြတာပေါ့ဗျာ၊ အိုင်ပီလဲ မာဖီ (အရပ်ဝတ်) နဲ့ပဲဥစ္စာ”

“ကောင်းသားပဲ ကိုနှင်းမောင်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျာ ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းက လူမိုက်တွေ သိပ်ပြီးပေါတယ်”

“အိုင်ပီမှာ သေနတ်ပါတယ် မဟုတ်လား”

“သေနတ်တော့ပါပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဘယ်သွားသွားသေနတ်ပါတဲ့ လူပဲဥစ္စာ”

ကိုနှင်းမောင်သည် မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ပြုံးလျက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကားကလေးသည် နောက်ဆုံး၌ (၁၄) လမ်းထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားကို လမ်းထိပ်ရပ်ပြီးနောက် အိုကေလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ လာခဲ့ကြလေ၏။